

Nr 420.

Av herr Wiklund i Stockholm m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 30, med förslag till vägtrafikförordning m. m.

Enligt 1 § i den i propositionen nr 30 föreslagna lagen om straff för vissa trafikbrott upptages straff för vårdslöshet i trafik och grov vårdslöshet i trafik. Brottslighet av det förra slaget föreligger, då vägtrafikant brister i den omsorg och varsamhet, som till förekommande av trafikolycka betingas av omständigheterna (första stycket), och grov vårdslöshet föreligger, då motorförare ådagalägger grov oaktsamhet eller visar uppenbar likgiltighet för andra människors liv eller egendom (andra stycket). Straffet för trafikvårdslöshet är dagsböter eller fängelse i högst sex månader och för grov trafikvårdslöshet fängelse eller straffarbete i högst ett år. Trafikoversamhet, som kan betecknas som ringa, straffas icke. Enligt gällande bestämmelser (38 § 1 mom. första stycket vägtrafikstadgan) straffas vägförande, som icke iakttagit all den omsorg och varsamhet, som till förekommande av olycksfall betingas av omständigheterna, med dagsböter. Äro omständigheterna försvårande och har förseelsen skett vid framförande av motorfordon, må till fängelse i högst ett år dömas.

I jämförelse med gällande rätt innebära alltså de föreslagna ansvarsbestämmelserna den skärpningen, att även gångtrafikanter och cyklister kunna för vårdslöshet i trafik straffas med fängelse. Någon särskild motivering för denna skärpning återfinnes icke i propositionen. Det synes kunna ifrågasättas, huruvida denna straffskärpning kan anses påkallad för »normala» fall av trafikvårdslöshet. För de vanliga fallen av vårdslöshet torde liksom nu bötesstraff vara tillfyllest. Den ändringen synes därför böra vidtagas, att fängelsestraff uteslutes från strafflatituden i fråga om »normalfallen» av trafikvårdslöshet. Sådana fall av trafikvårdslöshet, som enligt förslaget avses böra bestraffas med fängelse, torde böra inrymmas under brottskategorien grov trafikvårdslöshet.

En konsekvens av den ifrågasatta straffskärpningen skulle vidare bliva, att i städerna ett stort antal trafikmål, som nu handläggas av enmansdomare, skulle avgöras av tremansdomstol. Detta torde för de största städerna med deras omfattande trafik komma att medföra betydande kostnadsökningar för domstolsväsendet.

Under åberopande av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta vidtaga sådan ändring i 1 § förslaget om straff för vissa trafikbrott, att fängelsestraff uteslutes från strafflatituden i fråga om »normalfall» av trafikvårdslöshet.

Stockholm den 20 februari 1951.

Daniel Wiklund
Stockholm.

Margit Vinge.

Erik Strandh.